

ROMY
HAUSMANN

een
perfecte
dag

Vertaling Michel Bolwerk

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2022 dtv Verlagsgesellschaft mbH & Co. KG, München, Germany

Oorspronkelijke titel: *Perfect Day*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2022 HarperCollins Holland

Vertaling: Michel Bolwerk

Omslagontwerp: Zero Werbeagentur

Bewerking: Pinta Grafische Producties

Omslagbeeld: © Miguel Sobreira – The Rauschen Collection / Plainpicture; © Shutterstock

Zetwerk: Crius Group, Hulshout

Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1058 8

ISBN 978 94 027 6618 9 (e-book)

NUR 305

Eerste druk augustus 2022

Originele uitgave verschenen bij dtv Verlagsgesellschaft, München.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Ann sterft op een donderdag, ze komt heel jammerlijk aan haar einde. Ze ligt op haar rug, haar benen stijf gestrekt, haar handen duwt ze trillend op de gapende wond in haar borstkas. De mannen hebben haar hart meegenomen, ze hebben het uit haar lichaam gesneden en gewoon meegenomen. Ze wil schreeuwen, maar dat lukt niet, de geluiden die ze uit haar keel perst klinken anders, ze gorgelt, ze piept. Tegelijkertijd exploderen er lichten op haar netvlies, en het is zo uitputtend, zo verschrikkelijk uitputtend, en ze wil dat het gewoon voorbij is, ze kan niet meer. Dus ze laat los, laat zich vallen, sluit haar ogen, klaar. Daar is het beter, achter haar gesloten oogleden. Daar schittert de zon en de lucht is blauw, en zij, zij zit op de schouders van haar vader en slaat haar armen op en neer alsof ze kan vliegen. Het is jaren geleden, zij is zeven en papa noemt haar zijn 'Kevertje'. Hij houdt haar stevig vast aan haar benen, ze hoeft zich geen zorgen te maken, nooit meer.

Zo is dat dus, constateert ze. Zo is de dood.

En zo snel kan het gaan.

Een vingerknip geleden was deze donderdag nog gewoon een donderdag. Ze wachtten op hun avondeten, hun pizzabestelling bij Casa Mamma. Papa had muziek opgezet, een elpee van Lou Reed uit de jaren zeventig, toen Ann nog niet bestond, wilde jeugdijaren van haar vader. Ze grijsde wanneer hij zoiets zei. Ze kon het zich moeilijk voorstellen: papa en onbezonnen – nooit! Maar die plaat, die vond ze wel mooi. Er was er waarschijnlijk niet één die hij vaker draaide, Anns hele jeugd klonk ernaar. In de open haard knapperde hout en het rook alsof papa oud papier had gebruikt om het aan te steken. Ann had een hekel aan die geur, het had iets acuut dreigends. Alsof een moment later het hele huis meteen in lichterlaaie kon staan.

‘Waar blijft ons eten?’ Dat typische gedram van Ann, en papa die er een grapje van maakte.

‘Ga nog maar wat brandhout halen, dat leidt je af en dan maak je je ook nog eens nuttig,’ zei hij, en hij hield de houtmand voor haar op. Ann trok een chagrijnig gezicht. Als ze trek had, was ze niet in de stemming voor grapjes.

De maand november had bouwsels gecreëerd in de tuin die in het schemerige licht van de terraslamp alleen nog maar vreemder leken. De struiken, die zich onder het gewicht van de sneeuw kromden als gebochelde bejaarden, leken op weg te zijn naar de berg waar haar oude trampoline onder schuilging. Ann stapte naar de overkapping voor het brandhout, gooide een paar blokken in haar mand en liep terug naar het huis.

En toen begon het, het sterven.

Eerst het licht, dat vanaf de andere kant van het huis, de voorkant, door het raam viel. Blauwe cirkels die plotseling door de kamer dansen. Ann, die geërgerd met de houtmand in haar hand bleef staan, en haar vader, die zich grappend afvroeg of hun pizza nu als spoedbestelling en met zwaailicht werd bezorgd omdat de koeriersdienst had gemerkt hoe chagrijnig zijn Kevertje kon worden wanneer ze trek had.

Maar toen.

De huisdeur die opensprong en de mannen die binnendrongen. Die zich op papa stortten en hem worstelend tegen de vloer werkten. Blijkbaar werd er veel geschreeuwd, want Ann zag wijd geopende monden. Maar ze hoorde niets; ze schreeuwden allemaal zonder geluid te maken terwijl een hoge toon haar schedel in bezit nam, als een tinnitusaanval. De mannen trokken aan haar vader, trokken hem overeind, trokken hem in de richting van de deur. Ann klampte zich vast aan de houtmand. Ze zag hoe papa een rukkende beweging maakte en zich nog eenmaal naar haar omdraaide. Zijn helemaal lege gezicht. Toen voerden ze hem weg, de avondlijke duisternis in. Twee mannen bleven achter in het huis en probeerden haar uit te

leggen wat er net was gebeurd. Hun woorden sneden in Anns borst, ze stootten alsmear dieper bij haar naar binnen, tot ze uiteindelijk haar hart troffen.

Haar bloed stakte. De mand viel op de vloer. Eerst sloegen de blokken hout met een dof geluid tegen de grond, toen haar schedel. Haar lichaam begon krampachtig te stuip trekken, ze rochelde, piepte, en het was verschrikkelijk, tot ze hier terecht kwam: in de wereld achter haar gesloten oogleden, waar haar hart nog intact is, waar het zomer is en ze met hulp van papa kan vliegen. Ze is zeven en is zijn 'Kevertje', en Lou Reed zingt over een perfecte dag...

'We hebben een dokter nodig!' Ergens komt een onbekende stem vandaan die haar wakker maakt, die steeds harder wordt. De stem beveelt Ann dat ze moet ademen – in op één, uit op twee, en vooral rustig, heel rustig.

'Hier, de astmapuffer!'

Ze voelt hoe haar hoofd wordt bewogen. Ruwe vingers trekken haar mond open en duwen iets hards naar binnen. Haar keelholte wordt koud, haar borstkas ontspant. Traag slaat ze haar ogen op. Iemand buigt zich over haar heen.

'Fijn dat u er weer bent,' zegt de gelukkige idioot, die geen idee heeft van de hel.

**NIEUW SPOOR IN DE ZAAK VAN DE BERLIJNSE LINTJESMOORDEN:
55-JARIGE GEARRESTEERD NA DERTIEN JAAR ONDERZOEK**

Berlijn (JW) In de spectaculaire zaak rondom de seriemoorden die sinds 2004 aan negen meisjes het leven hebben gekost, heeft de recherche donderdagavond een 55-jarige man gearresteerd. De man staat onder zware verdenking de zes- tot tienjarige slachtoffertjes eerst te hebben meegevoerd naar verschillende afgelegen plekken rondom Berlijn en ze vervolgens om het leven te hebben gebracht. Om er

zeker van te zijn dat de lichamen werden gevonden, liet de vermoedelijke dader rode linten achter. Zo werd het stoffelijk overschot van het meisje Sophie K. († 7) gevonden in een hut in de bossen van het Königswald. Het meisje was een week eerder verdwenen uit een speeltuin in Berlijn-Schmargendorf. Volgens de politie had een getuigenverklaring hen op het spoor gebracht van de 55-jarige man.

Ann

Berlijn, 24-12-2017

(zes weken later)

De stad lijkt wel leeggeveegd, er is geen auto te zien, geen mens, niet eens een zwervende hond. De etalages zijn zwart, de winkeldeuren met rolhekken gebarricadeerd. Berlijn is dood, iedereen is het. Op mij na. De laatste overlevende, de enig overgeblevene na het einde van de wereld. Alleen ik en Berlijn en de overal opgehangen feestverlichting, die in een bedrieglijk ritme knippert, alsof de stad toch nog wel een hartslag, een laatste restje leven in zich heeft.

Ik ben me aan het haasten, mijn stappen zijn snel en plomp. De sneeuwderrie spat op tot kniehoogte. Het maakt niet uit, mijn broek moet toch allang in de was. Vroeger was ik ijdel, maar dat is voorbij. Zoe heeft het slot op onze voordeur laten vervangen en alleen een kleine reistas voor me klaargezet in het trappenhuis. Ik stel me weleens voor hoe ze in mijn donkerrode fluwelen broek in de collegezaal zit of bij een date mijn topje met gouden pailletten draagt. Het is oké, of zoals de vader van Saskia E. onlangs in een interview zei: *De pijngrens verschuift*. Dingen die vroeger aanvoelden alsof je een grote vleeswond had opgelopen, lijken op een gegeven moment niet meer dan een schrammetje. Saskia E. was slachtoffer nummer 7, drie jaar geleden vermoord, Kerstmis 2014.

Ik verhoog mijn tempo, verjaag schaduwen en voetstappen die er helemaal niet zijn. Af en toe spat er bloed op in plaats van sneeuwresten. Dat heeft Saskia's vader ook een keer goed onder woorden gebracht in een interview: *Het is volkomen onvermijdelijk dat je een beetje doordraait*. Hij zoekt afleiding door in alle media op te draven; ik zoek ook afleiding, maar dan door te werken. Ook al kan ik me

niet voorstellen dat er uitgerekend vandaag iemand in een ranzige fastfoodschoor als Big Murphy's komt – dat moeten wel heel, heel eenzame mensen zijn. De waarheid is dat de stad niet dood is. Ze leeft nog, natuurlijk, en hoe. Ze heeft zich alleen maar teruggetrokken in haar warme, liefdevol versierde woonkamers. Ze zit aan rijkelijk gedekte eettafels, waarop gevouwen servetten zijn klaargelegd, en het goede bestek. Ze geeft elkaar cadeaus en is verheugd om de glanzende ogen. Ze is gelukkig, deze stad, en wie vandaag alleen achterblijft, is niets anders dan tot het diepste punt gezakt. Het is zondag. En kerstavond.

‘Daar ben je eindelijk!’ Achter de balie roeit Antony met zijn armen door de lucht. Hij is een Cubaan van net eenentwintig die twee jaar geleden naar Berlijn is gekomen, helemaal alleen, zonder zijn ouders en vier broers en zussen, die nog steeds in Moa wonen, een industriestad aan de noordoostkust van Cuba. Het geldt dat hij bij Big Murphy's verdient heeft hij nodig om zijn studie en zijn kamer in een woongroep te kunnen bekostigen, maar vooral ook om maandelijks via Western Union geld over te kunnen maken naar het thuisfront.

Ik duw de glazen buitendeur achter me dicht en kijk om me heen. Er is maar een enkel tafeltje bezet, waar een oude man zit met een gezicht dat alleen uit ogen en baardhaar lijkt te bestaan. Hij draagt een vuile bruine jas, en op het moment dat hij in een slappe hamburger bijt, zie ik dat hij versleten handschoenen zonder vingertoppen draagt. Als dikke, rode tranen druipt de ketchup tussen het broodje uit.

‘Ja, gelukkig, bij deze drukte,’ mompel ik in het voorbijgaan, om vervolgens in de omkleedruimte te verdwijnen.

Mijn uniform bestaat uit een groen polyestershirt met korte mouwen en een bruine broek die je aan de zijkanten open kunt maken; ventilatieopeningen waar je wel blij mee bent als je in een krappe keuken van een fastfoodrestaurant staat, waar in vijf friteuses tegelijk 180 graden hete olie staat te borrelen.

Het is niet de beste baan, maar wel een die bijna misdadig gemakkelijk te krijgen was. Geen schriftelijke sollicitatie, geen diploma's, geen cv. Alleen een telefoontje en de volgende dag een sollicitatiegesprek onder de meisjesnaam van mijn overleden moeder. De bedrijfsleidster mocht me meteen, ik maakte een ongecompliceerde indruk. Werktijden, overuren, zelfs het uurloon: maakt niet uit. Het enige wat me interesseerde was of mijn loon contant kon worden uitbetaald. Dat kon, zolang ik de ontvangst maar met een handtekening bevestigde. Na een scholing in hygiënevoorschriften, het voorkomen van infecties en nog eentje op het gebied van ongevalpreventie werd ik direct ingewerkt.

Vandaag zijn we maar met z'n drieën in de zaak: Antony, die voor de kassa en de drankjes zorgt, Michelle, die in de keuken de hamburgers klaarmaakt, en ik, die haar daarbij assisteert omdat er in de drive-in, mijn eigenlijke taak, toch geen mens langskomt. Natuurlijk niet, het is tenslotte kerstavond.

'Ann? Gaat het wel goed met je? Je bent zo stil vandaag.' Aardige, lieve, eenvoudige Michelle. Hoe bezorgd ze klinkt. Ze is midden veertig, met geelachtig geverfd haar en altijd zwaar opgemaakt, waardoor ze er aan het begin van haar dienst minstens vijf jaar jonger uitziet, maar later, wanneer de make-up in de rimpeltjes rond haar ogen is gaan zitten, heeft het juist het tegenovergestelde effect.

'Ja hoor, alles in orde,' zeg ik terwijl ik een beetje doelloos in de bak tomaten sta te poeren.

Michelle port me opbeurend in mijn zij. 'Ik vind Kerstmis ook deprimerend, als dat het is waarmee je zit. Drie dagen lang doet iedereen alsof de wereld in orde is, liefde-vrede-lichtjes-aan. Alsof. Michelle is een alleenstaande moeder met twee jongens in de puberleeftijd en een volwassen dochter. Ze vertelt dat de oudste van haar al jaren geen kerst meer viert met haar en dat de jongens dit jaar bij hun vader zijn. 'En die van jou?'

Ze bedoelt mijn dochter. Ik had haar, omdat me zo snel niet iets beters te binnen schoot, Diana genoemd, naar de Romeinse godin van de jacht – en niet, zoals Michelle denkt, naar de dode prinses. Maar het doet er eigenlijk ook niet toe hoe mijn kind heet. Het is me overkomen toen ik net achttien was, zorgeloos en naïef, gewoon zo'n jong, dom ding dat niet op zichzelf kan passen. Nu ben ik vierentwintig en moet geld voor haar verdienen, zoals iedereen hier bij Big Murphy's geld moet verdienen voor iemand.

Ik zeg alleen maar: 'Ook bij haar vader,' en blijf met de tomaten staan knoeien. Ik wil Michelle niet aankijken.

'Wat voor cadeau geef je haar?' vraagt ze vervolgens, en het eerste wat bij me opkomt, is: 'Een trampoline.' Zoals de trampoline die ik met Kerstmis heb gekregen toen ik zo oud was als Diana. De doos waar het frame in zat, was bruin en zo reusachtig groot dat er enkele rollen cadeaupapier nodig zouden zijn geweest om hem in te pakken. Daarom had mijn vader er maar gewoon een groot rood lint omheen gebonden. Zodra het lente was en de zon de laatste nattigheid van de sneeuw uit de bodem had gezogen, zou hij de trampoline opbouwen in de tuin, met zijn twee linkerhanden, de aandoenlijke onhandigheid van een academicus. Hij wilde het toestel zo neerzetten dat hij, zittend achter het bureau op zijn werkkamer, alleen maar een blik uit het raam hoefde te werpen om me te zien springen. Ik vond het een mooi cadeau, dat wel. Alleen kon ik er toen, hartje winter, niets mee beginnen. Dus ik vroeg hem de metalen buizen uit de doos te halen. En toen ging ik erin liggen en deed ik het deksel dicht. Dat vond mijn vader interessant, verbazingwekkend, eigenaardig. Met die blik die altijd alles wilde analyseren, vroeg hij me wat ik me erbij voorstelde als ik muisstil, met gesloten ogen en zonder mijn ledematen te bewegen in mijn doos lag. Hij dacht dat het misschien iets met mijn moeder te maken kon hebben. Dat ik wilde uitproberen hoe dat lag, in zo'n doodskist.

Ik antwoordde: 'Maar papa, dat is toch geen doodskist. Het is gewoon een doos waarin ik lig.'

‘Leuk!’ Michelle lijkt oprecht enthousiast te zijn, maar een moment later straalt haar gezicht iets treurigs uit. Ik weet dat ze bang is dat haar zonen naar haar ex zouden kunnen aarden, die al twee keer in de gevangenis zat voor lichamelijke mishandeling. ‘Geniet ervan, nu je Diana nog klein is.’ Zuchtend veegt ze met de rug van haar hand over haar voorhoofd, dat glanst van het zweet. ‘Ze zijn nog geen twaalf of je bent afgeschreven en ze jatten uit je portemonnee om wiet te kopen.’ Als ze haar hand weer uit haar gezicht haalt, zijn er bruine strepen te zien en haar linkerwenkbrauw is iets lichter dan daarvoor. Nu lacht ze weer, zoals ze altijd lacht wanneer ze constateert dat er geen betere make-upremover bestaat dan frituurvet. Misschien lacht ze ook alleen maar om niet te hoeven huilen. Ik ken dat gevoel, maar toch schaam ik me. Zoveel leugens. Misschien zou Michelle het zelfs wel begrijpen als ik het haar uitlegde. Misschien zou ze me helemaal niet veroordelen, ze is een goed mens. Van de andere kant, dat dacht ik ook van Zoe.

‘Aarde aan Ann! Ann, kom er maar in!’ Michelle verdraait haar stem en praat in haar gebalde vuist alsof die een radiozender is. Moeders zijn waarschijnlijk nu eenmaal zo. Ze krijgen allerlei domme gewoonten wanneer hun kinderen nog klein zijn, om er vervolgens nooit meer van af te komen.

‘Sorry, ik was een beetje in gedachten verzonken.’

‘Dat heb ik gemerkt.’ Ingehouden lachend wijst ze naar de monitor met de camerabeelden uit de drive-in. Er is net een auto binnengereden. ‘Klanten.’

Ik zet snel mijn headset op en adem nog een keer diep in voor ik op de knop druk die de microfoon met de intercom buiten verbindt. ‘Vrolijke kerstdagen en welkom bij Big Murphy’s Burgers and Fries.’ Ik kan niet bevatten hoe vriendelijk ik klink, hoe onaangedaan. Dat ik blijkbaar ook zo’n knop heb, net als mijn headset – een knop binnenin waarmee ik mezelf in een andere modus kan zetten, als ik die maar stevig indruk. *Je functioneert gewoon*, had de vader van Saskia E. in de krant gezegd, en het klopt. ‘Uw bestelling, graag.’

Eerst is er alleen maar ruis te horen.

‘Hallo?’

Geïrriteerd steek ik mijn nek door het loketraampje naar buiten. De intercom staat een meter of vijf, zes verderop; pas nadat ze hun bestelling hebben doorgegeven, rijden de klanten door tot aan het loket. Op deze afstand zie ik echter niet meer dan een schim van een auto en twee koplampen, die twee felle cirkels in het donker van de late namiddag stansen.

Dan verstomt de ruis en klinkt er een knarsende mannenstem: ‘Je dacht toch niet echt dat je zo makkelijk van me af zou komen?’

Schrik (Ann, 7 jaar)

een schrik is als een elektrische schok die iemand vanbinnen krijgt. het hart springt even van zijn plaats en als het dan weer terug is slaat het toch nog snellerder als eerst en soms doet het zelfs pijn. in je oren is geruis te horen en je krijgt het zo koud dat je meteen begint te trillen. dan weet de schrik dat hij zijn werk heeft gedaan en hout hij misschien op. maar soms is de schrik ook alleen maar een grap. dan ben je voor niks geschrokken en moet je lachen om je schrik omdat je erin bent getrapt.

‘Jij, mafkees!’

Ik lach hysterisch. Jakob, het is Jakob maar, die daarbuiten in zijn auto zit en me via de intercom de stuipen op het lijf joeg. Jakob, die nu ook moet lachen.

‘Wat een begroeting. Ik denk dat ik een klacht ga indienen bij de directie.’

‘Om me met Kerstmis te laten ontslaan? Heel charmant.’ Ik bemerk Michelles vragende blik en fluister: ‘Jakob,’ waarop ze grijnzend haar kleurloze linkerwenkbrauw optrekt. Ik vind het gênant dat ze over ons weet, al valt er eigenlijk niets te weten. Ik zet de microfoon recht

voor mijn mond en steek opnieuw mijn nek uit het loketraam. Nog steeds zie ik niet meer dan een auto in het donker en twee uitgestanste lichtcirkels.

‘Wat doe je hier, Jakob?’

‘Je zei dat je een hekel had aan Kerstmis en dat je het niet wilde vieren. En ik zei dat ik dat niet kon goedkeuren.’

‘Klopt.’

Dat was gisteren. Ik had kassadienst toen Jakob voor de balie opdook en een ‘Big Murphy’s Mega Menu’ bestelde. Hij komt hier vaak, bijna dagelijks. Ik plan inmiddels zelfs mijn pauze in naar hem. Dan vegem we de sneeuw van het bankje op de parkeerplaats voor de Big Murphy’s en zitten daar dan verlegen naast elkaar, op een afstandje zo typerend voor twee mensen die eigenlijk echt met elkaar zouden willen daten. Maar dat doen ze niet; het meisje heeft zo haar redenen en de jongen voelt blijkbaar goed aan dat hij een blauwtje zou lopen. Hij houdt haar voor een studente Duits die bij Big Murphy’s werkt om haar huur te kunnen betalen. En waarschijnlijk vindt hij haar een beetje stug. Dus probeert hij haar een beetje losser te maken door haar grappige verhalen te vertellen over zijn werk op een afvalscheidingsstation in de wijk Kreuzberg. Ze vindt het een prettige gedachte dat hij de mensen helpt van hun oude lasten af te komen. Hun grofvuil, hun afgedragen kleren, verblikken, verpakkingen, batterijen, tuinafval. En ze vindt het vooral leuk om zich voor te stellen hoe hij op een overvolle papiercontainer klimt en op de berg staat te springen tot die onder zijn gewicht inzakt en er weer wat bij past. Hoe zijn slungelachtige armen daarbij door de lucht roeien, zijn korte, donkere krullen op en neer wippen en zijn blauwe ogen glanzen van kinderlijke overmoed. Hij komt zo zorgeloos op haar over, zo vrij.

‘Nou, en daarom kwam ik op het idee dat we misschien...’

Ik zucht. Uitgerekend vandaag schijnt Jakob besloten te hebben de afstand tussen ons te verkleinen.

‘Kan niet, spijt me.’

‘Je weet toch nog helemaal niet...’

‘Moet werken.’

‘Geen probleem, ik wacht op je.’

‘Mijn dienst duurt tot negen uur.’

‘Maakt niet uit.’

‘Nee, dat is te lang. Bovendien zal ik dan moe zijn en naar frituur stinken.’ Ik zit aan een vette zwarte haarsliert voor mijn ogen te plukken en terwijl ik ernaar kijk, vraag ik me af of ik gisteravond eigenlijk nog wel heb gedoucht voor ik naar bed ben gegaan. Ik weet het niet meer. Ik herinner me alleen nog een smakeloze magnetronmaaltijd en hoe ik als een zak aardappelen op de bank in de woonkamer hing en *E.T. the Extra-Terrestrial* heb gekeken, omdat ik wilde huilen, een keer heel bevrijdend, alleen van ontroering, niet van de pijn. ‘Een andere keer, oké?’ Tot mijn opluchting zie ik op de monitor dat er achter Jakob nog een andere auto de bocht naar de drive-in neemt. ‘Je moet nu bestellen of de weg vrijmaken.’

Ik hoor hem nog iets onverstaanbaars brommen. Dan rijdt hij langs het loket, snel en zonder opzij te kijken. Ik doe even mijn ogen dicht en haal een keer diep adem. Ik druk op de knop van mijn headset, net als op die andere, mijn innerlijke knop, glimlach en zeg: ‘Vrolijk kerstfeest en welkom bij Big Murphy’s Burgers and Fries. Uw bestelling, alstublieft.’

Weet je nog?

- 22 december 2014, Kerstmis, drie jaar geleden.
- Wat is er mis met onze boom?
- Die is van plastic, Ann.
- Het is traditie, papa! We hebben deze boom al zolang ik me kan heugen.
- Des te erger.
- En nu?
- Ik weet een plekje in het bos, in het Blumenthaler Wald...

- Wil je er zelf een gaan kappen? Dat meen je toch niet, papa. Met een bijl?
- Nee, ik ga net zolang aan de stam knagen tot hij omvalt. Natuurlijk met een bijl!
- Weet je nog, vroeger, toen je mijn trampoline wilde opzetten? Je boorde jezelf in de vinger met de elektrische schroevendraaier.
- Stond de trampoline uiteindelijk of niet?
- Moesten we uiteindelijk met je naar de poli of niet?
- Kom op nou, Kevertje van me. Het is heel mooi daar, waar ik je mee naartoe wil nemen. En dan hebben we een echte kerstboom, net als normale mensen.
- Sinds wanneer willen we als de anderen zijn? Nog even afgezien van het feit dat je niet zomaar naar het bos kunt gaan om eventjes een paar bomen om te hakken. Stel je eens voor dat iedereen dat zou doen!
- We zorgen er gewoon voor dat we niet worden gepakt.
- Je bent gek.
- En jij bent mijn dochter, dus welkom bij de club.

En dat is toch precies wat we altijd zijn geweest, of niet, papa? Een heel exclusieve club, alleen wij tweeën vol twijfel tegenover de rest van de wereld. Je hebt me getroost als ik om mama moest huilen. Me met rust gelaten wanneer ik haar haatte en zei dat ze naar de hel kon lopen. Je hebt vlechten in mijn haar gemaakt en me voorgelezen wanneer ik naar bed ging. Je hebt me uitgelegd hoe het zit met ongesteld worden, me thee gebracht tegen de krampen en chocolade tijdens mijn vreetbuien. Je hebt me rugdekking gegeven toen ik in mijn eerste grote liefdesverdriet het frame van Nico's 125cc-motor had bekrast omdat hij het had gedaan met mijn toenmalige beste vriendin Eva.

Zijn moeder kwam toen op hoge poten naar ons huis.

'Mijn dochter zou zoiets hebben gedaan?' vroeg je haar. 'Nooit van haar leven.'

‘Maar ik heb zelf gezien dat ze gisteravond rondhing in onze straat en vanmorgen zaten die beschadigingen op zijn motor! Weet u hoe lang Nico daarvoor heeft moeten sparen?’

‘Het spijt me natuurlijk vreselijk voor hem, maar u moet zich vergissen. Mijn dochter was gisteren de hele avond thuis. We hebben samen geschaakt.’

En je hebt me altijd laten winnen met schaken, omdat je niet wilde dat ik mezelf een mislukkeling vond. Je kent me te goed, papa. En ik ken jou.

Daarom is het telkens weer een shock.

Dan helpt het ook niet als je gezicht geblurd is.

Ze schrijven over je, ze zijn zo zeker van hun zaak.

Na het werk sta ik halverwege ons huis voor een krantenautomaat en staar in het licht van een straatlantaarn naar de ochtendeditie van een van de grootste Berlijnse dagbladen achter het plexiglas. Op de voorpagina staat een artikel over de plannen van de familie E. rond de kerst, nu de vermoedelijke dader, de man die hun dit allemaal zou hebben aangedaan – jij! – eindelijk in de gevangenis zit, in elk geval in voorlopige hechtenis. Dat ze voor het eerst sinds drie jaar weer een kerstboom gaan opzetten, zo wordt Jörg E. (43) in het stuk geciteerd. Hij huilt en glimlacht tegelijk, schrijft de journalist erbij. Onderaan het stuk op de voorpagina staat: ‘Lees verder op bladzijde 3.’ Ik weet niet of ik dat wil. Het is voldoende dat ik me dat moment uit 2014 kan herinneren. De eerste keer dat je een echte boom wilde hebben en dat je die zelf wilde gaan kappen in het Blumenthaler Wald. In 2014, tevens het jaar waarin de familie E. haar eerste kerstfeest zonder de ‘geliefde kleine Saskia († 8)’ moest vieren. Die was enkele dagen daarvoor door een onbekende ontvoerd. Ze werd in de eerste week van januari dood teruggevonden in een hut. In het Blumenthaler Wald.

Toeval, ik weet het, papa.